

Arrest

nr. 279 898 van 8 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 december 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevrouw R.V.A. van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 13 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.12.2021 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische wettelijk samenwonende partner, de genaamde R.V.A. (...) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 10 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden volgende bewijzen voorgelegd:

- historiek met invorderingen per domiciliëring en bijhorende facturen Telenet dd. 2.02.2022, Eneco (elektriciteit en aardgas) dd. februari 2022, verzekeringsbewijs auto, Vivium verzekeringen (Polis feel at home) dd. januari 2022 en Baeyens Bosteels dd. 25.10.2021*
- attest van de Federale pensioendienst dd. 16.09.2021*

Daarnaast legt betrokkene ook documenten voor ter staving van zijn bestaansmiddelen:

- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders tussen T. (...) en betrokkene met ingang van 10.01.2022 voor onbepaalde duur*
- Loonfiches voor de maanden augustus 2021 tot en met maart 2022 bij T. (...)*
- verklaring van T. (...) dd. 16.05.2022 dat betrokkene sedert 10.01.2022 voor onbepaalde duur tewerkgesteld is*

Op basis van de voorgelegde documenten ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kan er opnieuw niet toe worden besloten dat de referentiepersoon over toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen beschikt ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. De meest recent voorgelegde inkomsten dateren van september 2021: netto: 728,61 euro. Dit is ver onder de wettelijke vereiste van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, zoals voorgeschreven door bovenvermeld artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Dat laatste komt immers op 1738,98 euro per 1.01.2022.

In het geval van ontoereikende bestaansmiddelen dient er overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoefteanalyse te worden gemaakt.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten), zoals expliciet opgevraagd op de bijlage 19ter, dient er vooreerst gewezen te worden op de huurgelden die de Belgische referentiepersoon maandelijks dient te voldoen, met name € 270,51 per januari 2022. Voorheen bedroeg dat bedrag €298,93 zoals uit de historiek met invorderingen per domiciliëring blijkt. Verder werden tussentijdse facturen voorgelegd van Telenet voor februari 2022, de watermaatschappij (drie maandelijks te betalen), de ziektekostenverzekering CM (drie maandelijks te betalen) en de hospitalisatieverzekering (driemaandelijks te betalen), rekeningen van Eneco van gas en elektriciteit voor de maand februari, Vivium verzekeringen aangaande de jaarlijkse brandverzekering en de familiale verzekering (jaarlijks te betalen premie). Op te merken valt dat een een

eindafrekening van de nutsvoorzieningen (water, gas, elektriciteit) ontbreekt waardoor niet kan worden vastgesteld of deze tussentijdse facturen ook effectief het verbruik dekken. Verder dient opgemerkt te worden dat voormelde huurprijs een bedrag betreft dat aangepast is aan het bescheiden inkomen van de Belgische referentiepersoon hetwelke er impliciet van getuigt dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert. De huishuur blijkt bovendien voor de derde keer op rij gedaald te zijn. Gezien de sociale bijpassing in de huurkosten die de referentiepersoon geniet, is het redelijk te stellen dat de referentiepersoon op basis van enkel haar rustpensioen zoals het heden voorligt, over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar levensonderhoud en dat van haar partner te kunnen voorzien. Meer nog, referentiepersoon beschikt in geen geval over een rustpensioen ten bedrage van 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. De individuele situatie van betrokkene leent er zich dus niet toe uitzonderlijk het verblijfsrecht toch toe te staan. Voor zover de Belg in eigen hoofde over een gelijkwaardig inkomen zou kunnen beschikken kan het verblijfsrecht pas worden toegestaan.

Zelfs als we desondanks de behoefte die uit voorgaande elementen reeds duidelijk blijkt, toch nog verder de berekening maken, blijkt na aftrek van de huurprijs en voorgelegde bedragen ter betaling van de nutsvoorzieningen (gas, elektriciteit, Telenet, watermaatschappij - ervan uitgaande dat deze dus het verbruik daadwerkelijk dekken) er nog slechts gemiddeld € 251,91 van het pensioen van referentiepersoon over te blijven om in het levensonderhoud van referentiepersoon en betrokkene te kunnen voorzien. Bovendien hebben we bij bovenstaande berekening dan nog geen rekening gehouden met de voorgelegde bedragen voor de ziektekostenverzekering, hospitalisatieverzekering, brandverzekering en familiale verzekering. Als we deze in rekening nemen, en omzetten naar een maandelijks te betalen kost, komen we uit op gemiddeld maandelijks €187,32 dat ter beschikking blijft om in het levensonderhoud van de referentiepersoon en betrokkene te voorzien. Behoudens bewijs van het tegendeel is het niet redelijk te stellen dat dit zou voldoen. Bovenstaande behoefteanalyse zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere ontbrekende stukken betreffende de totale maandelijks onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht. Van alle andere vaste en variabele kosten (zoals vervoer, voeding, kledij, ontspanning, medische kosten, etc.) werden immers geen bewijsstukken neergelegd.

Met de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van betrokkene zelf kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van die Belg. (zie Grondwettelijk hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019). Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017).

Het recht op verblijf wordt bijgevolg opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing stelt dat de betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bestreden beslissing stelt dat referentiepersoon, de Belgische partner van verzoeker, mevrouw R.V.A. (...) niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Er is voldoende bewijs voorhanden dat er weldegelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikken, die in aanmerking genomen dienden te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Bovendien zou de financiële inbreng uitgaande van verzoeker niet in aanmerking genomen worden door verwerende partij.

Uw Raad wees er eveneens in haar beslissing dd. 02.02.2015 (arrest nr. 137.741 in de zaak RVV 106 728/IX) reeds op dat verwerende partij de verplichting heeft om in concreto te onderzoeken welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar partner in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Het bedrag dat wordt bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is namelijk een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder geen gezinshereniging mogelijk is .

De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij lijkt eraan voorbij te gaan dat de wetbepaling niet vereist dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige 'eigen' bestaansmiddelen beschikt. Uit niets blijkt dat de wetgever in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon heeft willen stellen.

De term "beschikken" komt niet enkel voor in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet, maar ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 7.1, b) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat zij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en referentiepersoon, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. Bij een behoefteanalyse moet er natuurlijk ook rekening gehouden worden met de inkomsten van diegene die samenwonen.

De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

*Er dient op gewezen te worden dat volgens de Verblijfswet de Belg moet aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*. Bijgevolg kunnen ook inkomsten die van derden gegenereerd worden, in overweging genomen worden. De bestaansmiddelen moeten evenmin rechtstreeks uit tewerkstelling voortvloeien. Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen. Het woord "beschikken" wordt in Van Dale*

gedefinieerd als "1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" en in Wolters als "1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over". Uit deze definities kan niet afgeleid worden dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, het inkomen van een derde.

Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon. Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 13.06.2022 geenszins heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig het art. 40ter Vw.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de art. 40bis en 40ter Vw. en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen

Wanneer verwerende partij van mening is dat bepaalde stukken meer staving behoeven, dan is het zijn taak om bijkomende inlichtingen te vragen aan verzoekende partij.

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De Staatssecretaris van Asiel en Migratie heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. In casu diende de verzoekende partij, als wettelijk samenwonende partner van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het

Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat indien de referentiepersoon niet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voldoet, de minister of zijn gemachtigde moet nagaan wat de behoeften zijn van de referentiepersoon, de verzoekende partij en eventuele personen ten laste. Bij deze behoefteanalyse wordt gekeken of de inkomsten in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische staat. Voormeld artikel luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

3.4. In de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden stelt de verwerende partij vast dat op basis van de voorgelegde documenten ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon er niet kan worden besloten dat de referentiepersoon over toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen beschikt ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Voorts stelt zij dat in het geval de bestaansmiddelen ontoereikend zijn er overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse dient te worden gemaakt.

3.5. De verzoekende partij betoogt onder meer dat de verwerende partij de verplichting heeft om *in concreto* te onderzoeken welke bestaansmiddelen zij en haar partner in hun specifieke omstandigheden

nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, dat er bij de behoefteanalyse rekening moet worden gehouden met de inkomsten van diegenen die samenwonen en dat de verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met de volledige inkomsten van haar en de Belgische referentiepersoon

Bij haar aanvraag heeft de verzoekende partij een werkgeversverklaring en een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bijgebracht evenals loonfiches voor de maanden augustus 2021 tot en met maart 2022 waaruit blijkt dat zij beschikt over inkomsten uit officiële tewerkstelling.

3.6. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent dat de verzoekende partij over inkomsten beschikt. Ze verwijst in de bestreden beslissing naar de voormelde documenten die de verzoekende partij voorlegt bij haar aanvraag ter staving van haar bestaansmiddelen.

Waar de verwerende partij in de verweernota stelt, zoals ook wordt overwogen in de bestreden beslissing, dat er in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen rekening kan worden gehouden met bestaansmiddelen dewelke niet toekomen aan de referentiepersoon, kan zij worden gevolgd. De verwerende partij stelt terecht dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij deze voorwaarde enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon kan worden beoordeeld. De verzoekende partij betwist niet dat de inkomsten van de Belgische referentiepersoon niet toereikend zijn. *In casu* besliste de verwerende partij dat aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet werd voldaan.

De verwerende partij moest dus volgens artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse doen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij dit ook gedaan heeft en dit als volgt:

“In het geval van ontoereikende bestaansmiddelen dient er overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoefteanalyse te worden gemaakt.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten), zoals expliciet opgevraagd op de bijlage 19ter, dient er vooreerst gewezen te worden op de huurgelden die de Belgische referentiepersoon maandelijks dient te voldoen, met name € 270,51 per januari 2022. Voorheen bedroeg dat bedrag €298,93 zoals uit de historiek met invorderingen per domiciliëring blijkt. Verder werden tussentijdse facturen voorgelegd van Telenet voor februari 2022, de watermaatschappij (drie maandelijks te betalen), de ziektekostenverzekering CM (drie maandelijks te betalen) en de hospitalisatieverzekering (driemaandelijks te betalen), rekeningen van Eneco van gas en elektriciteit voor de maand februari, Vivium verzekeringen aangaande de jaarlijkse brandverzekering en de familiale verzekering (jaarlijks te betalen premie). Op te merken valt dat een eindafrekening van de nutsvoorzieningen (water, gas, elektriciteit) ontbreekt waardoor niet kan worden vastgesteld of deze tussentijdse facturen ook effectief het verbruik dekken. Verder dient opgemerkt te worden dat voormelde huurprijs een bedrag betreft dat aangepast is aan het bescheiden inkomen van de Belgische referentiepersoon hetwelke er impliciet van getuigt dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert. De huishuur blijkt bovendien voor de derde keer op rij gedaald te zijn. Gezien de sociale bijpassing in de huurkosten die de referentiepersoon geniet, is het redelijk te stellen dat de referentiepersoon op basis van enkel haar rustpensioen zoals het heden voorligt, over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar levensonderhoud en dat van haar partner te kunnen voorzien. Meer nog, referentiepersoon beschikt in geen geval over een rustpensioen ten bedrage van 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. De individuele situatie van betrokkene leent er zich dus niet toe uitzonderlijk het verblijfsrecht toch toe te staan. Voor zover de Belg in eigen hoofde over een gelijkwaardig inkomen zou kunnen beschikken kan het verblijfsrecht pas worden toegestaan.

Zelfs als we desondanks de behoefte die uit voorgaande elementen reeds duidelijk blijkt, toch nog verder de berekening maken, blijkt na aftrek van de huurprijs en voorgelegde bedragen ter betaling van de nutsvoorzieningen (gas, elektriciteit, Telenet, watermaatschappij - ervan uitgaande dat deze dus het verbruik daadwerkelijk dekken) er nog slechts gemiddeld € 251,91 van het pensioen van referentiepersoon over te blijven om in het levensonderhoud van referentiepersoon en betrokkene te kunnen voorzien. Bovendien hebben we bij bovenstaande berekening dan nog geen rekening gehouden met de voorgelegde bedragen voor de ziektekostenverzekering, hospitalisatieverzekering, brandverzekering en familiale verzekering. Als we deze in rekening nemen, en omzetten naar een maandelijks te betalen kost, komen we uit op gemiddeld maandelijks €187,32 dat ter beschikking blijft om in het levensonderhoud van de referentiepersoon en betrokkene te voorzien. Behoudens bewijs van het tegendeel is het niet

redelijk te stellen dat dit zou voldoen. Bovenstaande behoefteanalyse zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere ontbrekende stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht. Van alle andere vaste en variabele kosten (zoals vervoer, voeding, kledij, ontspanning, medische kosten, etc.) werden immers geen bewijsstukken neergelegd.

Met de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van betrokkene zelf kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van die Belg. (zie Grondwettelijk hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019). Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017)."

3.7. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt, het weze herhaald, als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

3.8. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bewijzen van loon heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij in de periode van augustus 2021 tot en met maart 2022 netto tussen 1042,34 en 1851,94 per maand verdiende. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen niet ontkent dat zij van deze gegevens op de hoogte was.

Het spreekt voor zich dat het feit dat de verzoekende partij eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij dus de eventuele inkomsten van de verzoekende partij zelf mee in rekening nemen.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hier niets aan af. Zij wijst er immers op dat een eenvoudige lezing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet leert dat de Belgische referentiepersoon dient aan te tonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken opdat diens wettelijk samenwonende partner recht zou kunnen hebben op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, dat door de gemachtigde werd vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon slechts over beperkte inkomsten beschikt en dat de meest recente inkomsten dateren van september 2021, dat gelet op het voorgaande allerm minst kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat de karige beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon allerm minst voldoende zijn, ten einde te vermijden dat de verzoekende partij gedurende haar verblijf ten laste zou vallen van het OCMW. De Raad herhaalt dat terecht aangenomen wordt dat het de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en dat het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. De verwerende partij gaat er echter aan voorbij dat in het geval van niet toereikende inkomsten van de Belgische referentiepersoon, zij gehouden was overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse te doen waarbij zij, zoals uiteengezet, de eventuele inkomsten van de verzoekende partij zelf mee in rekening moet nemen. Zij kan in die zin dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het duidelijk de bedoeling is geweest van de Belgische wetgever om te verzekeren dat de Belgische referentiepersoon zelf over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken zodat de eigen bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende zouden zijn om te vermijden dat de gezinshereniger ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, minstens maakt zij dit ter gelegenheid van haar nota met opmerkingen niet concreet aannemelijk.

In dit verband kan ook worden verwezen naar een arrest van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof (GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019). In dit arrest stelt het Hof in zijn punt B.10.7 duidelijk "Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen. Volgens artikel 42, §1,

tweede lid, van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de behoefteanalyse is verricht zonder rekening te houden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat bij het maken van de behoefteanalyse de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan. Er is geen rekening gehouden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf terwijl artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat voor het maken van de behoefteanalyse rekening wordt gehouden met alle inkomsten, met inbegrip van de eigen verworven inkomsten van de verzoekende partij die ook werkt. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

3.9. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.10. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER